

Čís. 16508.

I. Strany nejsou oprávněny navrhnouti, aby dovolání bylo prohlášeno za přípustné podle § 502, odst. 3, c. ř. s. ve znění čl. I č. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n., prodlouženého čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.

II. Odvolací soud není oprávněn dodatečně prohlásiti dovolání za přípustné dodatečným rozhodnutím, a to ani v podobě »doplňovacího« rozsudku.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1937, Rv I 2392/36.)

O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudkem ze dne 6. prosince 1935 rozsudek soudu první stolice, jímž byla zamítnuta žaloba o vydání nemovitosti, kterýžto předmět sporu byl oceněn částkou 5.000 Kč. Při tom odvolací soud neprohlásil v rozsudku dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí (čl. I č. 2, zákona č. 251/1934 Sb. z. a n.), nýbrž teprve dodatečně po ústním jednání odvolacím, rozhodnutím ze dne 18. června 1936, jež označil jako rozsudek doplňovací, prohlásil dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí odvolacího soudu.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání žalobců.

D ů v o d y:

Podle § 502, odst. 3, c. ř. s. v doslovu čl. I č. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n., prodlouženého čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n. byla omezena přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu, jestliže předmět sporu, o němž by měl odvolací soud rozhodnouti, nepřevyšuje na penězích nebo peněžité hodnotě 7.000 Kč, ledaže by odvolací soud v r o z s u d k u prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu. Odvolací soud uvedeného oprávnění v rozsudku nepoužil, jak v odvolání bylo, ovšem neprávem, navrhováno, ježto zákon v té příčině takového práva stranám nedává, takže bylo dovolání podle čl. I č. 2 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. a § 507 c. ř. s. odmítnouti, ježto předmět sporu na peněžité hodnotě činí 5.000 Kč a jde o dovolání do potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu. Jest podotknouti, že se odvolací soud ovšem dodatečně usnesl, že dovolání jest přípustné, ale k tomuto jeho usnesení, které neprávem nazval rozsudkem doplňovacím (§ 423 c. ř. s.), nelze přihlížeti hledíc na jasně znění § 502, odst. 3, c. ř. s. v doslovu čl. I č. 2 zákona č. 251/1934, prodlouženého čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n., podle něhož se musí výhrada dovolání státi v r o z s u d k u, takže nelze o ní rozhodovati ani samostatným usnesením, ani doplňovacím rozsudkem. To plyne též z § 416, odst. 2, c. ř. s., podle něhož soud jest vázán svým rozhodnutím, jakmile je prohlášeno. To se v souzeném případě stalo při ústním jednání odvolacím dne 6. prosince 1935, zejména když pro vydání doplňovacího rozsudku scházejí zákonité předpoklady § 423 c. ř. s., ježto nejde o nárok, o kterém by mělo býti rozhodnuto podle skutkové podstaty rozsudku.